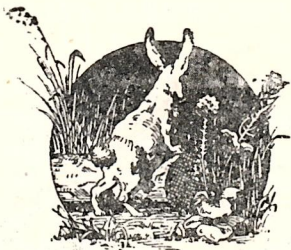

Брей! — помислилъ си пърчътъ, много страшенъ трѣбва да е тоя юнакъ! Я да бѣгамъ съ врѣме, доклѣ не му се е сбрала войската!

И като се измъкналъ изъ дупката, кой знае наждѣ се прѣждосалъ. . . .

А зайчето и пѣтелтъ се поселили да си живуватъ наедно.

Въвъ обора влѣзохъ азъ,
Скрихъ се задъ вратата
И царвулки си завчасъ
Смъкнахъ отъ краката.

Па изъ двора кат' котакъ
Тръгнахъ дебнишката,
Да не види мама пакъ,
Да ме бий съ машата.

Вънъ излѣзохъ — свобода!
Плюхъ си на краката
И кат' конче безъ юзда
Припнахъ къмъ рѣката. . .

Ив. П. С.

